

**NISKASTEN SUKUSEURAN  
JÄSENLEHTI 1/2016**



**NISKASET**





# Puheenjohtajan tervehdys



## Miljoona linnunpönttöä

Tänä keväänä koko Suomi on herännyt tekemään talkoilla linnunpönttöjä. Niitä tehdään pikkulinnuille, vesi- ja metsälinnuille. Ensi kerran kuullessani urakasta ajattelin, että onhan tavoite asetettu korkealle. Mutta niin lapset kuin vanhemmatkin ovat olleet innoissaan tekemässä pönttöjä. Jo nyt ovat monet pöntöistä saaneet asukkaansa.

Aikoinaan 50-60 luvulla isäni, Pekka Niskanen ja lisalmen maaseurakunnan kirkkoherra, Taavi Kilpi keräsivät mustakantiseen vihkoon tietoja suvustamme. Kävipä tuo utelias isäni Valtion arkistossakin tarkistamassa jotakin tietoja. Myöhemmin kaksi sukulaissielua tapasivat -60 luvun lopulla, Paavo Niskanen Nivalasta ja isäni. Sukuni historiatieto oli siis mustakantinen vihko ja myöhemmin Paavo Niskasen toimittama sukukirja. Molemmat silloiset suvun historian tutkijat kuolivat -70 luvun alkupuolella verrattain nuorena, noin 65 vuotiaina. Tällaisia suvun historiasta kiinnostuneita niskaslaisia lienee ollut pienissä •oksan haarukoissa• monella muullakin paikkakunnalla.

Nyt on meillä nykyisillä sukupolvilla ”pönttötalkoot” herätä ja kerätä sukumme vaihteita yksiin kansiin. Eipä taida mustakantinen vihko riittää nykyistä tietokantaa varten. Sukutietokannassa on tällä hetkellä lähes 21.000 henkilöä ja koko ajan tiedosto

lisääntyy. Sukuseurassamme on nyt 454 jäsentä. Uusia jäseniä on tullut viime vuonna n. 30 henkilöä.

Facebookissa ja Niskaset infosta saavat kaikki halukkaat ajankohtaista tietoa ja voivat vaihtaa siellä kuulumisia. Viimeksi facebookin kautta saimme jakaa Tuija Poutiaisen muiston edesmenneestä Sakari Niskasesta. Sain vaikuttavan kirjeen joulun aikaan Leena Leppäseltä. Hän kertoi siinä elämänsä tarinan ja kiitti sukuseuran olemassaolosta. Leena kertoi sairauden etenevän kohti kuolemaa. Näin tapahtuikin alkutalvesta. Saakoon hänen innokkuutensa sukua kohtaan tarttua meihin työn jatkajiin.

Olkaamme niskaslaisia samalla innolla, kuin miljoona linnun pönttöä- talkoot. Jotkut sukumme jäsenistä ovat jo löytäneet oman tavan kokoontua serkkutapaamisiin. Mukaan eri sukuhaarat ideoimaan ja kehittämään oman suvun näköisiä pesäpuita.

Helvi Klemetti, Loimaa  
sukuseuran puheenjohtaja

[helvi.klemetti@seutuposti.fi](mailto:helvi.klemetti@seutuposti.fi)

-Helvi Klemetti-





1/2016

# Niskasten sukuseuran puheenjohtajan jäähyväispuhe

8.8. 2015 Haapajärvellä

Hyvät ystävät!

Olen työvuosieni aikana saanut olla kymmenissä rippikoululeireissä opettamassa. Rippikouluissa on aina lähtökohtana ne kysymykset, joita nousee esille rippikoululaisten mielissä: Kuka minä olen? Mistä olen tullut? Minne olen menossa?

Juuri nämä kysymykset ovat jokaisen ihmisen ikuisia kysymyksiä, inhimillisen elämän paljolti vastausta vaille jääviä kysymyksiä. Niin myös suvusta kiinnostuneiden aina eteen tulevia kysymyksiä. Sukututkimuksen oleellisia kysymyksiä ovat, miten päästä syvemmälle esivanhempien elämän vaiheisiin etsimään pelkkien sukuluetteloiden lisäksi suvun koko kuvaa.

Sukututkimuksella emme pysty koskaan vastaamaan kaikkiin niihin kysymyksiin, jotka tulevat matkallamme oman sukumme koko kuvaa etsiessämme vastaan. Sukututkija ei tarvitse tietoa kuninkaiden teoista, sotien kulusta tai tapahtumien kulusta, mutta sen selvittäminen, mitä on inhimillinen elämäntietämyksensä, tulee meitä vastaan sukumme vaiheita selvittäessämme. Nykyisyys on vain menneisyyden jatke. Oman äänemme takaa kuuluu aina esivanhempiemme ääni. Heidän verensä, intohimonsa ja voittonsa ja tappionsa jatkuvat meissä polvesta polveen milloin heiketen, milloin voimistuen. Omat edellytyksemme ratkaisevat tänään, miten voitamme vaikeutemme. Ilman menneen ajan tuntemusta emme ymmärrä omaa aikaamme.

Sukutauluumme sijoitettu esi-isä ei ole pelkkä nimi, vaan nimen takana on elänyt yksilö, jolla on ollut ainutkertainen sosiaalinen taustansa. Päivämäärät rajaavat hänet tiettyyn, omat ehtonsa käsittävään menneisyyden piiriin. Kukaan ei voi valita itse paikkaansa sukunsa ketjussa, emme voi muuttaa esivanhempiamme toisiksi, vaan he olivat heitä, jotka onnistuimme vangitsemaan sukutaululuetteloihimme. On tarpeen kysyä, miksi oli kuten oli ja tutustua tarkemmin historiaan oman sukunsa kautta.

Monia miksi -kysymyksiä tulee vastaan heitä, jotka ovat ryhtyneet omaa sukuansa tutkimaan. Oma elämänhistoriaani tutkiessani on tullut aika, jolloin entistä merkittävimäksi kysymykseni on muodostunut kysymys: Minne olen matkalla? Moni sukuseuran jäsen on kuluneen sukujuhlien välisenä aikana joutunut kasvotusten tämän kysymyksen kanssa. Tässä sukujuhlissa voimme vain toivoa,

että kukin sukuseuramme joukosta viimeksi kuluneiden vuosien aikana poisnukkuneista on löytänyt miksi -kysymykselleen vastauksen.

Voimme tässä yhteydessä viettää hiljaisen hetken kaikkien niiden muistolle, jotka ovat saaneet joukostamme läisyysskutsun. Johtokuntamme jäsenistä ovat viime tapaamisemme jälkeen poistunut viitasaarelainen Pekka Niskanen. Pekka tuli johtokunnan jäsenyyteen Viitasaaren kokouksessa ja poistui keskuudestamme viime talvena. "Miespolvet vaipuvat unholaan!"

Sukuseuramme täyttäessä tänä vuonna 15 vuotta muistamme tässä juhlapöydässä myös kaikkia jäseniämme, jotka ovat vuosien varrella olleet mukana toiminnassamme aivan alusta lähtien kuka aktiivisesti, kuka jäsenenä. Jo ennen kuin sukuseuramme perustettiin virallisesti moni Niskanen oli kantamassa vastuuta sukumme kokoontuessa yhteen. Ensimmäisen kerran oltiin koolla Sotkamossa ja Siilinjärvellä, josta käsin vierailtiin sittemmin suvun kotipaikaksi nimetyssä Pielavedellä ja siellä Kirkkosaaressa. Vielä ennen kuin oltiin kypsiä perustamaan Niskasten sukuseura, oltiin koolla Torniossa, kunnes kypsyttiin sukuseuran perustamiseen vuonna 2000 Ylivieskassa. Kaikki ovat tänään varmaan yhtä mieltä siitä, kuinka nopeasti onkaan vuodet vierineet ja on tultu tähän päivään. Muistamme kokoontumisemme Ylivieskan jälkeen Viitasaarella, Säyneisissä, Lapinlahdella ja Sotkamossa.

Itse olen saanut olla mukana sukuseuramme toiminnassa koko tämän 15 vuoden ajan, ensin sihteerinä ja sittemmin puheenjohtajana tämän päiväiseen vuosikokoukseen saakka. Kun tässä kokouksessamme saan riisua puheenjohtajan tehtävät nuoremmille, lausun lämpimät kiitokseni kaikille teille, jotka ovat olleet vastuuta kanssani jakamassa toiminnasta. Toivotan kaikille tässä tapaamisessamme mukana oleville innostusta ja virkeyttä omien sukujuuriensa parissa ahertajille. Ennen kaikkea onnea Niskasien suvun suurhankkeelle oman sukukirjan saamiseksi. Toivon jokaiselle sukuseuramme jäsenelle oikein hyvää alkavaa syksyä, terveyttä ja intoa ikimiehen elämän matkalle ja matkalla kohti elämän tärkeitä kysymyksiä!

Kiitos !



# Ruokamuistoja

## Kuorekukko

Lapsena käytiin paljon Runnilla Jokelassa. Isän sisko, Anna Niskanen, oli siellä naimisissa Antti Niskasen kanssa ja siellä olivat serkut Pekka, Leena, Hilka ja Yrjö. Kun monet lapsuuden vuosista osuivat sota-aikaan, Jokela oli tärkeä myös ruokahuollon kannalta. Sieltä tullessaan isä ja äiti toivat voita, leipää, juustomaitoa, juureksia. Sieltä myös saatiin syksyisin ainekset tappaisrokkaan. Ja perunoita talven varalta kellariin.

Joskus perunannostossa oltiin myös me sukulaislapset apuna. Muistissa ovat pitkät peltosarat, nostokoneen ympäriinsä viskelemät perunat, multaist kopat ja sankot sekä kylmän tuulen kohmettamat kädet. Kun kutsu kävi, mieluusti pelloilta lähti syömään. Kuorekukko on jäänyt mieleen erityisenä herkkuna.

Kuore (muualla Suomessa myös norssiksi kutsuttu) on hopeakylkinen pieni kala. Pituutta reilut 10 cm. Sitä pyydettiin tiheäsilmäisellä nuotalla, kertoo nyt serkku-Leena. Suotuisilla tuulilla kuoreita tuli kerralla 4 - 5 vasullista. Siitä riitti muillekin. Aamu-seitsemän junalla lähti talon väestä joku lisalmen torille kuoreita myymään.

Kuoreista tehtiin keittoa ja kukkoja. Kukkoa varten tarvittiin napakka ruistaikina. Siitä leivottiin ohuita soikuloita, joille kopastiin kourallinen kuoreita. Päälle ripoteltiin vain suolaa, ei muuta ja kalat peitettiin taikinakannella. Kuorekukkoja leivottiin kerrallaan melkoinen määrä, mutta eivät ne pitkäksi aikaa ruoka-aitaan joutaneet, sillä kuorekukko oli haluttua herkkua. Sitä minä ottaisin vieläkin, jos vain jostakin saisin.

## Leipäressu

Minun lapsuudessani ja nuoruudessani ei ruoka-aineita riittänyt roskeen heitettäväksi. Kun esimerkiksi leivänkanta alkoi vanheta tai leipäviipaleita jäi kuivumaan, niistä tehtiin leipäressua.

Ensin äiti laittoi paistinpannuun muutaman sian-

lihaviipaleen, ruskisti ne, nosti lautaselle ja asetteli sulaneeseen rasvaan maidossa liotetut leipäpalat. Niitä hän kevyesti ruskisti molemmilta puolilta ja lisäsi joukkoon vähän vettä. Lopuksi hän pani sianlihaviipaleet päällimmäisiksi ja jätti paistoksen hellan reunalle hautumaan. Siinä se odotti ruokautunnille tulevia koululaisia ja perheen päätä. Höysteenä pöydässä saattoi olla puolukkasurvosta, jota oli tehty puukorvoon talven varalle.



## Päärynäkeitto

Elämäni ensimmäinen valmisruoka oli päärynäkeitto. Sitä ei myyty kaupasta, vaan halukkaat saivat sitä ilmaiseksi. Keitto oli tehty halkaistuista päärynöistä, samanlaisista, joita nykyäänkin myydään sokeriliemessä peltipurkeissa. Ehkäpä se olikin valmistettu ulkomailta Suomeen lahjaksi saaduista purkkipäärynöistä. Sokeriliemi oli suurustettu mannaryyneillä. Se lienee valmistettu keskuskeittiössä ja määräpäivinä sitä tuotiin maitotonkissa läheiselle koululle ja annosteltiin kauhallalla hakijoiden peilareihin.

Muitakin keittoruokia oli ihan varmasti jaossa, mutta ne eivät ole jättäneet muistijälkiä. Päärynäen ollut vielä siihen ikään tuoreena maistanut ja päärynöistä tehty keitto oli ilmeisesti pula-aikana niin eksoottista ruokaa, että sen vielä vanhanakin muistaa.

Maija Pöyhönen





*Itsenäisyyspäivän mitalin jakotilaisuus. Reijo toinen vas. työskenteli Masa Yardsilla salonkisuunnittelijana. Oikealla telakkaryhmän johtaja Martin Saarikangas, vas. telakan johtaja Martin Landman.*

*Reijo Niskanen, Vantaa*

## Aforismeja

**Ei** luomiskykyään säilytä se, joka haluaa olla Luoja vaan se, joka hyväksyy itselleen Luojan välikappaleen arvon.

**M**ullan hajussa tuoksuvat ruusutkin parhaimmilta.

**E**lämä on tutkimuslaitos; ihminen koe-eläin ja tutkija itse. Pelottava dilemma! Kuka haluaisi leikellä omaa lihaansa?

**A**inoastaan tietämätön ihminen voi tyytyä niin vähään, mitä materialismi tarjoaa.

**K**un ihminen lakkaa palvelemasta kuvia, niin kuvat ryhtyvät palvelemaan ihmistä, nimittäin ihmisen kuvat.

**M**aailma antaa, jos emme pyydä liikaa; Jumala antaa, jos pyydämme tarpeeksi paljon; joskus jopa mahdottomia.

**A**siat yksinkertaistuvat, kun yksinkertaiset ihmiset asiallistuvat.

**S**aavutustemme ihaileminen on taantumusta.

**P**ää tulee vetävän käteen, mutta vetämättömän kädessä nuora likaantuu.

**I**nspiraatio on voiteluöljy, joka poistaa kitkan ajatuksien rattaista.

**P**aras puolue on NTST –puolue eli nykyhetkessä tapahtuvan spontaanin toiminnan puolue.

**J**ärjestys, jota pidetään yllä manipuloinnin ja valheen avulla on epäjärjestystä.

**Toimitus pyytää sukuseuran jäseniltä ja lukijoilta joulukuun lehdessä julkaitavaksi tarinoita, haastatteluja, pakinoita, runoja, aforismeja, valokuvia – kaikkia mahdollisia tuotoksia.**



**Aloitamme jäsenlehdessä uuden sarjan, jossa esittelemme Niskas -taustaisia yrityksiä. Ensimmäisenä on perheyritys Sotkamosta:**

## Niskas -yrityksiä KOTILAN TILA

Asumme vanhaa tilaa Sumsan järven rannalla Sotkamossa. Aikaisemmin tilalla on toiminut Marin ja Vihtorin aikaan 1924 meijeri, jota talon emäntä Mari johti. Hän teki käsin kirnuvoita, jota toimitti kirkon kylän maksukykyisille asiakkaille. Heidän poikansa Uuno jatkoi kyläkauppiaana. Hän pyöritti kahta päivittäistavarakauppaa. Toinen sijaitsi kotona Kotilassa ja toinen rakennus sijoittui ns. pikietien varteen keskelle Sumsan kylää. Toiminta lakautui 1960 luvun taitteessa, kun autot yleistyivät ja myymäläautot valtasivat alaa.

Uuden yritysmuodon tila aloitti 1990 luvulla. Poika Eero ja hänen kaupungista tullut vaimonsa Ritva kävivät pohtimaan, kuinka tilan saisi tuottamaan, niin että voisi elättää koko pesueen. Alku oli tiukkaa; rakennukset olivat vanhoja. Mihin sijoittaa, uuteen navettaan lisäämällä eläinten määrää vai suunnata johonkin toisaalle? Valitsimme toisaalle. Kainuussa alkoi projekti Kainuussa tuotettu. Saimme kimmokkeen luonnonmukaiseen viljelyyn. Tuotimme perunaa, porkkanaa ja vihanneksia, joita kauppasimme tutuille ja tutun tutuille ja veimme niitä kauppoihin. Kysymys mihin kaupataan pieni porkkana, joka jää sivuun verrattuna ns. ykkösluokan porkkanaan. Siinä aivomyllä pyörittämään. Jatkojalostetaan porkkanalaatikoiksi ja porkkanamarmeladiksi. Kaupankäynti pyörähti torilla hyvin käyntiin, kauppa kävi hyvin vihannesten, juuresten, rieskan ja puu-uuni ruisleivän voimin ja joukon jatkona porkkanamarmeladi. Asiakkaat kehuivat ja ostivat. Saimme vakioasiakkaat.

Samaan aikaan hyödynnettiin taloa, joka peruskorjattiin tyylikkäästi, vaalien vanhaa. Pyöräytimme talon pitopalvelu- ja juhlataloksi. Saimme asiakkaita markkinoinnin kautta liikelaitoksilta. Valmistimme ruokaa, tarjoilimme sen Kotilan hulppeassa pirtissä. Saunotimme savusaunassa myös ja herkuttelimme talon antimia. Järjestimme myös tanssiaisia vanhassa luhtiaitassa, joka on vuodelta 1794. Juhlat olivat hulppeat ja maksaville asiakkaille jäi mielihyvä vierailusta.

Kun perhe kasvoi kahdella tyttärellä, katsoimme ja koimme yöjuhlat raskaiksi.



*Eero Niskasen voi bongata Helsingin kauppatorilta myymässä Kotilan tilan tuotteita.*

Siispä jalostamaan luonnonmarjoja. Joten uusi liikeidea vaati jalostustilan. Rakentamaan ja jalostamaan. Ensin tuotteisiin hiven sokeria ja jälleen aikaansa edellä - sokerittomia hilloja. Tarvitsimme ulkopuolista apua tuotteistamisessa. Saimmekin asiantuntija-apua koulutetulta asiantuntijalta, niin että saimme massan sopivaan muotoon. Se tuotteistaminen vaati paljon kilometrejä ja tapamisia. Työryhmä uskoi mahdollisuuteen ja liikeideaan. Kokonaisuutena aikaa vaadittiin kolme pitkää vuotta. Sitten alkoi brändääminen ja logon suunnittelu.

Edelleen kuljemme toreilla erityisesti Helsingin kauppatorilla. Toimitamme tuotteitamme kauppoihin Kainuussa ja toki liikelajhoiksi. Tuotteita on nähty myös hotellien aamiaispöydissä sekä läheltä tilauksia Amerikkaa myöden. Käymme jatkuvia neuvotteluja eri instanssien kanssa laajentuminen mielessä. Tämä kaikki on vaatinut ja vaatii pitkäjänteisyyttä. Työtä paljon ja kilvoittelua elämän kanssa.

Mitä olemme saaneet: Nähty Suomea laidasta laitaan. Tytöistä elämä pienenä oli hulppeaa. He pääsivät huvipuistoihin eri paikkakunnilla. Toinen vanhemmista jäi torille ja toinen lähti lasten mukaan. Yövyttiin autossa, olimme ns. retkellä. No, meillemme elämä sopi hyvin. Oma maa mansikka, muu maa mustikka ja mustikka maistui hyvälle.

Elämä jatkuu nyt nettikaupalla. Olemme nyt luomassa nettisivuja ja kouluttautumassa tuolle markkinointisaralle. Mielenkiintoista. Mutta se on nykypäivää. Jatkamme torielämää. Joten kun näette söpön myyjän ja kojun yläpuolella lukee KOTILAN TILA SOTKAMO Mielimakuja marjasuille, pyörähdä katsomaan ja maistamaan, todella hyvää - et pety. Olemme yleensä myös kyläjuhlissa ja markkinoilla muuallakin päin Suomea. Nähdään.

Ritva Järvinen





1/2016

## Kotilan tila

- Mielimakuja marjasuille -

Tarjoamme useampaan makuun ja käyttötilanteeseen sopivia täysmarjahilloituotteita. Tilamme on erikoistunut sokerittomien hillojen tuottamiseen, käsityönä. Ajatuksena tuottaa miellyttäviä makuelämyksiä meille jokaiselle.

Sokerittomien hillojen lisäksi tuotevalikoimaan lukeutuvat myös käsityönä valmistettavat sokerilliset hillotuotteemme. Tuotteissamme maut on haettu suoraan luonnosta ja useiden perinteisten makujen lisäksi valikoimaa täydentävät uudet ja hieman yllättävätkin makuyhdistelmät.

Tuotteiden maut on suunniteltu sopimaan niin juhlahetkiin kuin osaksi arkiruokailujakin. Tuotteidemme makumaailmat ulottuvat aina makeasta kirpeämpään ja täyteläisen ryhdikkäistä raikkaisiin hillomakuihin. Maut ja värit ovat peräisin suoraan suomalaisesta luonnosta. Puhtaat kotimaiset marjat takaavat tuotteidemme korkean laadun ja aidot makuelämykset. Takaamme, että tuotteissamme marjat ovat pääosassa.

Toivomme, että tuotteidemme maut tuovat mieleenne muistoja ja osaltaan olisivat luomassa uusia.

Parhain terveisin,  
Kotilan tila

Kotilantie 34  
Sotkamo  
044 291 8616  
kotilan.tila@gmail.com



## Onnea! 60 vuotta

### Jyrki Niskanen

**Oopperalaulaja** (tenori).

**Syntynyt** 12. Helmikuuta 1956 Helsingissä.

**Asuinpaikka** Veikkola.

**Aloitti musiikkiopinnot** kuusivuotiaana Helsingin konservatoriossa (piano).

**Laulun**, säestyksen ja improvisoinnin opintoja Sibelius-Akatemiassa, diplomit vapaassa säestyksessä ja improvisoinnissa.

**Laaja** toiminta tanssimuusikkona ja trubaduurina 1970-luvun alusta lähtien, säestäjänä muun muassa Tapio Rautavaaran, Irwin Goodmanin, Paula Koivuniemen, Eino Grönin ja Kari Tapion taustalla.

**Oopperadebyytti** Tampereen oopperassa 1985, solistivierailuja muun muassa Milanon La Scala, Berlinin Deutsche Oper, Wienin valtionooppera, Washington, Sydney, Zürich, Ateena, Barcelona, Rio de Janeiro, Madrid, Rooma, München, Firenze, Savonlinnan oopperajuhlat, Kansallisooppera.

**Useita levytyksiä**, kuorojen johtajuuksia ja opetustöitä (oppilaana mm. Amadeus Lundgren), laaja sävellystuo-  
tanto (yli tuhat sävellys- tai sovitustyötä ja yksi lasten-  
musikaali).

Lähde: Kaleva



## Leena Leppänen in memoriam



Perjantai-iltana 4.3.2016 lähti Leena kohti taivaan kotia. Tasan neljä viikkoa jäi puuttumaan seitsemänkymmenen vuoden iästä. Lapsuutensa hän eli Lampaanjoen rannalla Pielavedellä. Koulumatka Pielaveden yhteiskouluun oli 9 kilometriä. Hän oli toista vuosiluokkaa, jolla oli onni saada valkolakki Pielavedellä, kotipaikkakunnalla. Opiskelupaikka löytyi Helsingistä. Opinnäyte-työ käsitteli Pielaveden muuttoliikettä ja hän sai oikeuden filosofian maisterin arvoon. Vuoden kestänyt opetusharjoittelu toi sitten pätevyyden peruskoulun ja lukion biologian ja maantiedon opettajaksi. Tornioon valmistuva terästehdas vei perheen Peräpohjolaan. Ensimmäisen vuoden Leenan työpaikka oli Sauvosaa- ren koulu Kemissä, sitten ura jatkui Putaan koulussa Torniossa eläkkeelle jääntiin asti. Eläköitymistä seuraavana vuonna (2007) muutti kahteen henkeen kutistunut perhe Leenan kotiseudulle, Pielavedelle.

Leenan isä kuoli pian Leenan ylioppilaaksi tulon jälkeen, mutta Siiri-äiti säilyi läheisenä kaksituhatta luvulle asti. Äidiltään Leena peri sukurakkauden ja kiinnostuksen sukulaissuhteisiin. Vaikka kiinnostus on koskenut kaikkia, yksi henkilö on noussut ohi muiden. Äitinsä Maria Niskasen kuollessa oli Siiri jäänyt orvoksi seitsemän vuotiaana. Voimakas äidinkaipuu siirtyi erityisenä tunnesiteenä myös Leenalle. Niinpä kun Leena tapasi Torniossa Olavi Niskasen, puhe kääntyi Niskasten sukuun. Kävi ilmi, että Olavi oli vaimonsa Leenan kanssa, paitsi kirjoittanut kylähistorian ja tutkimuksen ruotusotamiehistä, myös tutkinut omaa sukuaan. Olimme myös saaneet kopion Paavo Niskasen suvun juuriin vievästä tutkimuksesta. Varhaisimpien vaiheitten selvitykset perustuivat verotus- ja oikeudenkäyntitietoihin. Sieltä löytyi kiehtovia tarinoita, kuten Antti Niskasen käräjöinti Lampaanjoen niittypalstan heinistä vuoden 1564 keskäräjillä. Samoista niityistä, joilla Leena oli lapsena ollut paimenessa ja seurannut tuulihaukan leijailua niityn yllä.

Saimme jostakin tiedon Siilinjärvellä pidettävästä Niskasten (toisesta) sukkokokouksesta. Vierailimme silloin myös tulevan sukuseuran ensimmäisen puheenjohtajan, Tuomo Niskasen kotona Mikkajärvellä. Sukukokouksessa Vuorelassa kutsui Olavi ja Leena Niskasen perhe seuraavan sukkokokouksen Tornioon. Järjestelyihin pyydettiin mukaan myös muita Niskasten sukuun kuuluvia torniolaisia, mutta he pitivät hanketta mahdolltomana toteuttaa. Niin kokoontumisesta tuli kahden Leenan suururakka, jonka he onnistuneesti saattoivat loppuun perheittensä avustamina. Jo Torniossa keskusteltiin sukuseuran perustamisesta, mutta asia siirrettiin seuraavaan sukkokokoukseen Raudaskylään. Siellä valittiin sukuseuran ensimmäinen hallitus. Kun nimilista oli valmis, huomattiin kaikkien valittujen olevan miehiä. Joukkoa täydennettiin ”kiintiönaisella”,

Leenalla. Hallituksen järjestäytymiskokouksessa Leenan osaksi tuli varapuheenjohtajan paikka. Valitettavasti puheenjohtaja sairastui vakavasti vain muutama kuukausi valintansa jälkeen ja Leenalle lankesi vetovastuu kahden ja puolen vuoden ajaksi. Tukena hänellä oli pystyviä hallituksen jäseniä, kuten sihteerinä sukuseuran toistaiseksi ainoa pitkäaikainen puheenjohtaja Niilo Niskanen.

Leena oli tekijä, joka halusi kädenjälkensä välittömästi näkyvän. Hän ei halunnut opetuspäällikön painostuksesta huolimatta ottaa vastaan vapautunutta lukion opettajan paikkaa, jossa tavoitteena keskeisesti olisi ylioppilaskirjoituksiin valmentaminen. Mieluummin hän opetti tekemisen ja kokemisen kautta peruskoulun yläasteen murrosikäisiä oppilaita. Käytännönläheinen opetus huomioitiin vuonna 2004 kansallisella metsäpalkinnolla. Hän vierasti kokouksiin ja byrokraatiaan käytettyä aikaa, eikä halunnut enää jatkaa sukuseuran hallituksessa toista kautta. Työtä sukuyhteisön eteen hän ei suinkaan lopettanut, eikä edes vähentänyt. Leena siirtyi suoraan toimintaan ihmisten kanssa. Selvitteli sukuyhteyksiä ja loi yhteyksiä sukulaisten välille. Vuosien mittaan meille on kertynyt mittava kirjasto teoksia, joissa on tietoa Niskasista. Yhteydenpidosta suuri osa tapahtui tietysti Pielavedellä, jossa on edelleen paljon Niskasia ja Niskas-taustaisia. Huomattavan paljon yhteyksiä on kuitenkin ollut muualle Suomeen ja jonkin verran myös ulkomaille. Eila Koivisto Mördalista Göteborgin kupeesta kirjoittaa Leenasta: *”Det var hon som fick Maria och mig att starta våra släktträd. Hon var till stor hjälp.”* Eila ei päässyt viime kesänä Haapajärvelle, mutta oli läheisineen Sotkamon sukkokokouksessa. Leenan viime aikojen suurimpia ilonaiheita oli auttaa Lora Hermania Minnesotasta ja hänen perhettään luomaan yhteydet läheisiin sukulaisiinsa Pielavedellä.

Kun Leena neljä viikkoa ennen kuolemaansa joutui terveyskeskuksen vuodeosastolle, totesimme yhdessä, että kaikki on tehty. Leena oli tehnyt jälkeensä olevan. Kun liikun kylällä, minulle tuntemattomiakin ihmisiä tulee kertomaan, mitä Leena on heille merkinnyt. Suuri joukko ihmisiä, meidän omaisten lisäksi, jäi häntä kaipaamaan.

Puolisoani ja elämänkumppaniani kaivaten,  
Paavo





# Karjan laitumelle laskupäivä, metsälaitumet ja lypsytarha

**Opettaja Hanna Niskasen** muistikuva 1910-luvulta Sotkamon Suonenvaaralta karjan laitumelle laskemisesta keväisin.

Navetassa oli kaksitoista lehmää, tallissa kaksi hevosta ja varsa. Lampaita oli talvella kahdeksan, kesällä oli monta karitsaa lisäksi. Sikoja oli kaksi. Kanoja meillä ei ollut lainkaan.

Kun karja laskettiin ensimmäisen kerran keväällä ulos, ne olivat viljejä, kun iloitsivat ulospääsystä. Silloin täytyi valvoa, etteivät ne pääse toisiaan puskemaan. Karja kävi vapailla laitumilla. Navetan takaa lähtivät kumat, jotka johtivat luonnon laitumille. Vapaassa metsässä ne kävivät laitumella.

Ennen kuin karja laskettiin laitumelle, yhdelle lehmistä pantiin kello. Kello oli jo muutamia päiviä ennen lehmiä ulos päästämistä navetassa lehmän kaulassa, jotta lehmät tottuivat siihen.

Ensimmäisinä päivinä naiset paimensivat lehmiä. Ne eivät saaneet puskea toisiaan, mutta seuraavina päivinä niitä ei enää paimennettu. Kun lehmät tulivat illalla laitumelta, kellokas tuli edellä.

Erityisesti on kellokkaasta jäänyt mieleen muisto. Kun kellokas oli jo vanha, äiti sanoi, että vaihdetaan nyt kello nuoremmalle lehmälle. Kun sitten lehmät oli päästetty ulos ja ne palasivat illalla metsästä, tämä vanha kellokas nuoli sitä kelloa. Se oli pantava vanhan lehmän kaulaan takaisin. Lehmäkin osaa olla pahoillaan, kun sen kunniatehtävä otetaan siltä pois.

Joskus illalla lehmiä jouduttiin etsimään. Mutta yleensä Niskalan lehmät tulivat aikanaan kotiin. Joskus ne olivat menneet niin pitkälle metsään, että niitä piti hakea. Mutta naapuritalon lehmät eivät tulleet ajoissa, vaan niitä sai yhtä mittaa hakea. En tiedä, mistä se johtui.

Kun lehmät tulivat illalla kotiin, niitä piti olla vastassa. Vastaanottajalla oli suoloja tuohisessa ja niitä annettiin jokaiselle, se oli lehmistä mieluista. Kun lehmät olivat tulleet kotiin, niin ne lypsettiin kesantopellolla. Sinne

tehtiin lehmisavu. Kun lehmät kuumana helteisenä kesäpäivänä tulivat metsästä kotiin, niissä oli niin paljon paarmoja ja karpäsiä, että ne menivät siihen savuun kaula pitkänä. Siinä savussa karpäset lähtivät.

Lehmisavuun pantiin lastua, se savusi, mutta ei palanut. Lastuja kannettiin lehmisavuun vasulla halkojen hakkuupaikalta, missä sitä oli vaikka kuinka paljon. Lehmät olivat yön lähilaitumella, kotipellolla, ei lainkaan navetassa.

*Kyllikki Niskasen kirjasta: Niskasten sukutarinaa (188 s.) 2010*



*Hanna Niskanen 80-vuotispäivänä 5.11.1974.*

## Ajan ilmiöitä

# Suomen kieli köyhtyy

Huhtikuun 9. päivä vietimme Mikael Agricolan ja suomen kielen päivää. Agricola vaikutti ratkaisevasti suomen kirjakielen syntymiseen ja sitä myötä loi pohjan suomenkieliselle kirjallisuudelle. Oma kieli jokaiselle kansakunnalle on tärkeä ja se luo vahvan kansallisen identiteetin. Suomen kieli on rikasta, vivahteikasta ja monimuotoista, jota paikalliset murteet hauskalla tavalla elävöittävät.

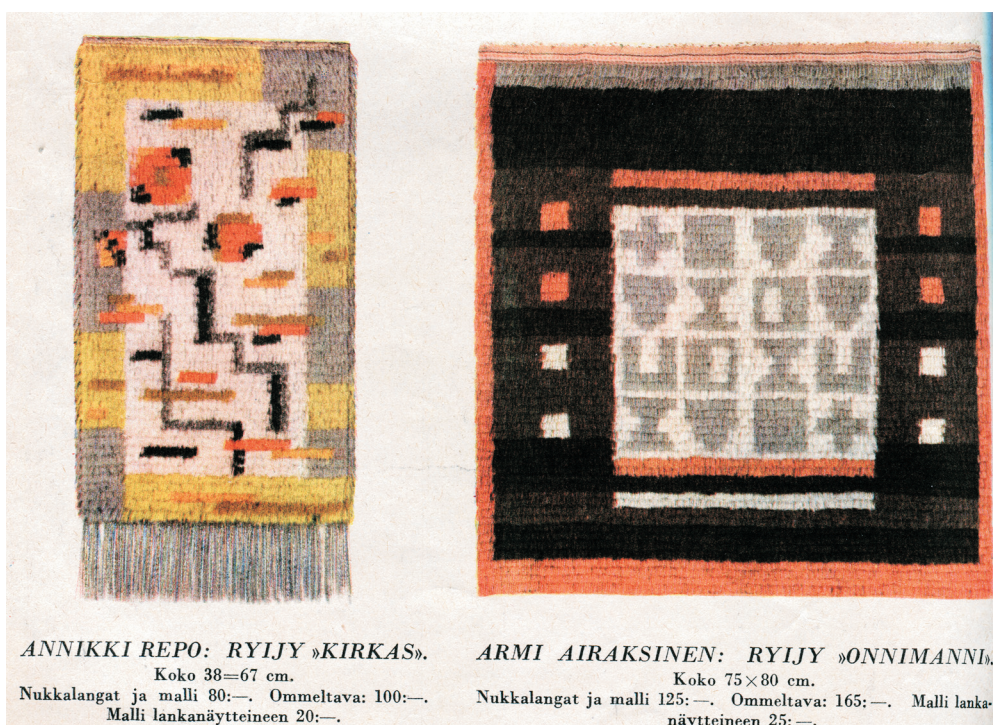
Englannin kieli on ottamassa niskalenkin omasta äidinkielestämme. Yliopistojen luennot pidetään englanniksi. Tenttikirjat, väitöskirjat ja tutkijoiden tuotokset kirjoitetaan englanniksi. Kauppojen, yritysten ja jopa hevosten nimet ovat englanninkielisiä.

Kielen köyhtymisen myötä myös kirjoitustaito ja lukutaito rapistuu. Kirjojen lukeminen peruskoulu- ja ammattikoulu- ja ammattikoulu- ja ammattikoulu- ja ammattikoulu-

nessa on selvästi vähentynyt viime vuosina. Tietokonepelien ja älypuhelinien lähes jatkuva päivittäinen raplaaminen on syrjäyttänyt nuorten kirjojen lukemisen. Viime aikaisissa tutkimuksissa on todettu, että lasten puhumaan oppiminen siis puhumisen aloittaminen on viivästynyt. Jotkut vasta kolmivuotiaina aloittavat puhumisen. Sekin ilmiö on arveltu johtuvan vanhempien somessa roikkumisesta. Ei ole aikaa lasten kanssa seurusteluun.

Monille nuorille käsitteiden ja tavallisten sanojen ymmärtäminen voi tuottaa vaikeuksia. Tästä hyvänä esimerkkinä tositapahtuma: Asiakas meni Stockmannille ostoksille. Hän kysyi neuvonnassa nuorelta asiakaspalvelijalta, mistä mahtaisi löytyä ryijyjä. Tähän neitonen vastasi: "Tuolta mausteosastolta niitä löytyy."

## Käsitöiden tekeminenkin alkaa olla katoavaa kansanperinnettä.



ANNIKKI REPO: RYIJY »KIRKAS«.  
Koko 38=67 cm.  
Nukkalangat ja malli 80:—, Ommeltava: 100:—,  
Malli lankanäytteineen 20:—.

ARMİ AIRAKSINEN: RYIJY »ONNIMANNI«.  
Koko 75×80 cm.  
Nukkalangat ja malli 125:—, Ommeltava: 165:—, Malli lankanäytteineen 25:—.





# Murreavain

**Taru Paavoseppä pohtii Kainuun Sanomat -lehdessä Kainuun murretta, murre sanoja ja sanontoja.**

## Paekalla pakkaotu

**Paekalla = heti, välittömästi**

**Pakkaotua = tulla paikalle yleensä pyytämättä**

**Hyökätä paikalle = tulla paikalle tahdittomankin pian**

**Toimittaa = tuoda (yleensä kiireesti) tietoa, uutisia**

**Satunna = epätodennäköisesti**

**Kasakka = apulainen**

*Minä tulen paekalla, saattaa kainuulainen sanoa eikä kyseessä ole kielivirhe. Kainuulainen aikoo todella ilmaantua paekalla - ei paikalle. Kyse ei näet ole siitä, minne ollaan tulossa vaan siitä, milloin.*

*Jos kaenuulaenen laettaotuu paekalla paikalle, hän tulee sinne heti.*

*Semmosen kaktuksen kun ostan, että se heittää piikillä jo kaokoo, niin eivätköön opi. Eivät aenakkaan ihan paekalla pakkaovu, uhosi muuankin kukkien kasvattaja talon riiviömäisiin kissoihin turhautuneena. Nämä kun pitivät kukkapöytää päivystyspaikkanaan ja kaatoivat tämän tästä kukkaparkojen purkit nurin, niin että ne sojottivat milloin missäkin mullattomina ja kärsineinä.*

*Itse paekalla -sanaan ei mitään arvolatausta liity. Silkkää hyvää mieltä hyrissi sekin tuntemani vanhus, joka oli pyytänyt kodinhoitajaa toimittamaan joutessaan vanhuksen puolesta jonkin pienen asian ja saattoi jälkeinpäin kertoa: Sehän tuli ihan paekalla.*

*Vielä kummallisemmalta, pelottavaltakin saattaa murretta tuntemattoman korvissa kuulostaa, jos kainuulainen kertoo, että se ja se hyökkäsi heti kylään.*

*Kuulija voi rauhoittua: Nuijasotaa ei ole aloitettu uudestaan. Kylät elävät rauhassa eikä tulijalla ollut väkivaltaisia aikeita, hän vain saapui vierailulle viipymättä, ehkä tahdittomankin nopeasti.*

*Liioin ei ole hartaan hetken pilaamisesta kyse, kun toimitetaan, että Elävät ei käynnä kahtomassa voan haottaessiin kyllä hyökkäsi. Vissi arvolataus virkkeessä kyllä on: puhujan mielestä hautajaisvieras olisi saanut muistaa vainajaa myös tämän eläessä.*

*Vierailun epäsovivuuden tietää puolestaan puhuja, joka arvelee, että em minä kehanna niille hyökätä.*

*Liian nopeasti asialla on se, josta todetaan, että heti se hyökkäsi niitä uutisijjaan toemittamaan.*

*Jos kainuulainen taas eppuuttellee, että voepi olla satunna, tullooko se, ei vastaajaa kannata kovin ahneesti paikalle odotella. Asia joka toteutuu satunna, ei luultavasti toteudu koskaan.*

*Ajan määre satunna ei kuitenkaan ole - vaan todennäköisyyden. Tai siis epätodennäköisyyden.*

*Se on siinä ja satunna mänikö se läpi (esim. koe) on vankka epäily, mutta jättää kuitenkin mahdollisuuden, että menikin.*

*Sana käy vastaukseksi yksinäänkin: "Mahtaakkoon tuo ruveta mulle kasakaksi (apulaiseksi)?*

*"Satunna."*

Taru Paavoseppä

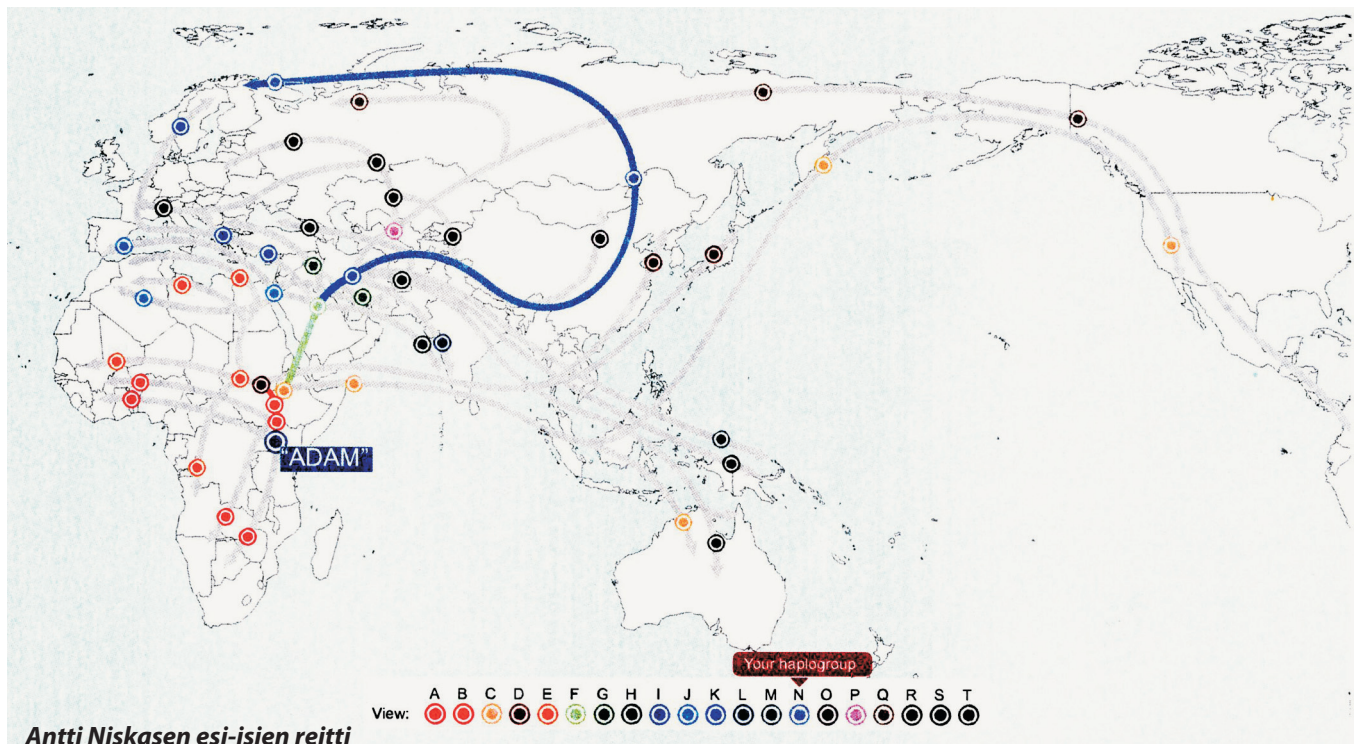
**www.niskaset.info**  
**www.niskanen.net** (Kainuun Niskaset)



# Kirjatoimikunnan terveiset

Tutkija Maritta Pohls kirjoittaa parhaillaan sukukirjan tekstiosuutta.

Tarkoituksena on sitoa Niskasten vaiheet eri vuosisatojen ja vuosikymmenten yleiseen historiaan. Kirjan työnimenä on edelleen "Niskaset ajan virrassa", mutta lopullisesti nimi päätetään myöhemmin. Tutki- ja Ari Kolehmainen tekee tutkimusta yhdistääkseen Niskasten eri sukuhaarat yhteen. Aika mukavasti näitä langan päitä onkin saatu yhteen. Kaikkia ei tietenkään saada yhdistettyä, koska historian saatossa kirkonkirjoja on tuhoutunut. DNA-sukututkimus auttaa tässä. Antti Niskasen teettämän DNA-tutkimuksen mukaan Viitasaaren Niskaset ovat sukua Pielaveden Niskasille. Löytyisikö vielä halukkaita miespuolisia testaattajia, esim. Juankosken Niskasista. Siinä samalla näkisi, mitä kautta oma suku on päätynyt Suomen- niemelle.



Sukutietokannassa on kirjoittamishetkellä n. 21 000 nimeä. Se on hyvä saavutus. Lukuisat sukututkijat ovat toimittaneet tietoja sukutietokantaan. Tietokannassa myös mukavasti tarinoita siellä olevista henkilöistä. Tulostettuna sukutietokannan tiedot ovat vajaan viiden sentin paksuinen nippu A4-kokoista paperia. Saavutus on kaikkien tietoja toimittaneiden yhteinen, mutta suurimman työn on tehnyt sukuseuran sukutietokannan hoitaja Antti Niskanen. Kuten hän itse sanoo: "Voisi tässä joskus ottaa vähän saldovapaita." Jos nyt vielä joku hoksaa, että omat tai sukulaisten tiedot olisi hyvä saada tietokantaan ja kirjaan, ne olisi toimitettava Antille viimeistään kesäkuuhun 2016 mennessä.

Kirjatoimikunta on työskennellyt ahkerasti sukukirjan kimpussa. Kirjatoimikunta otti pienen aikalisän työnsä, mutta hyvää kannattaa odottaa. Näillä näkymin kirjan pitäisi ilmeistyä ensi syksynä. Parhailaan kilpailutetaan painotaloja. Tuulikki Saarinen on tehnyt tässä ison työn. Meistä kun ei kukaan ole aiemmin teettänyt kirjoja, on aikamoinen työ saada tarjoukset yhteismitallisiksi ja päättää, miltä kirja näyttää. Kirjan ulkoasun suunnittelu, taittotyö, kuvien muokkaaminen painokelpoiseen asuun ja asettelu tulevat vaatimaan oman aikansa.

Kirjasta tiedotetaan ensi syksyn jäsenlehdessä, nettisivuilla ja Facebookissa.

-Asta Niskanen-





# Aikamme sairaus

Noin 100 000 suomalaista sairastaa keskivaikeaa tai vaikeaa muistisairautta, minkä määrän arvellaan tuplaantuvan tai jopa kolminkertaistuvan tulevien vuosikymmenten aikana. Muistioireita on myös nuorilla, mutta niiden syynä ei ole varsinainen muistisairaus, vaan esimerkiksi stressi, masennus, univaje tai runsas alkoholin käyttö. Työikäisistä etenevä muistisairaus on noin 10 000:lla.

Sairauden varhaisella toteamisella voidaan parantaa sairastuneiden toimintakykyä ja elämänlaatua.

## Syitä hakeutua lääkäriin

- \*Oma tai läheisen huoli muistista.
- \*Muistioire haittaa töitä tai arkiaskareita.
- \*Sovittujen tapaamisten unohtelu.
- \*Vaikeus löytää sanoja tai epäasianmukaisten sanojen käyttö.
- \*Päätty- ja ongelmaratkaisukyvyyn heikkeneminen.
- \*Taloudellisten asioiden hoitamisen vaikeus, vaikeudet ymmärtää kelloa.
- \*Esineiden katoaminen ja niiden käyttötavan ymmärtämisen vaikeutuminen.
- \*Mielialamuutokset tai ahdistuneisuus yhdessä lähimuistin heikkenemisen kanssa.
- \*Persoonallisuuden muuttuminen, sekavuus, epäluuloisuus tai pelokkuus.
- \*Aloitekyvyn heikkeneminen ja vetäytyminen.

## Oma toiminta

- \*Vältä ylipainoa.
- \*Lopeta tupakointi.
- \*Harrasta päivittäin liikuntaa.
- \*Pidä yllä sosiaalisia suhteita.
- \*Syö terveellistä ravintoa: kasviksia, marjoja, täysviljatuotteita ja kalaa.
- \*Pidä kolesterolia, verenpaine ja verensokeri viitearvoissa.
- \*Ratko kuvaristikoita ja sudokuja.

Lähde: Duodecim-terveyskirjasto, Muistiliitto



Sotkamolaissyntyinen, nykyisin Vantaalla asuva Reijo Niskanen on lahjoittanut sukuseuralle omakustannekirjojaan myytäväksi. Tuotto kirjoista menee kokonaan sukuseuran hyväksi.

Kirjojen kappalehintaa on 5 euroa. **Tilaukset:** Jouko Niskanen puh. 044-5144143 tai [niskjo@hotmail.com](mailto:niskjo@hotmail.com)



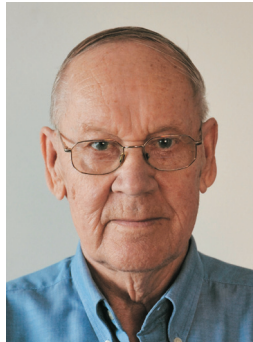
**SUKUSTANDAARI**

## Sukuseuran pöytästandaarin

**heraldinen selitys:** "Valkoisella kankaalla musta kärrynpyörä, jonka keskellä punainen tapuli, ovi, luokkuja tupsut keltaiset. Kärrynpyörä kuvaa ajanratasta, sukupolvien kiertokulkua sekä entisajan kulkuvälinettä. Tapuli kuvaa suvun ikäikaista asuinpaikkaa Pielavedellä".

**Tilaa lahjaksi, muistoesineeksi tai juhlapöydän arvokkaaksi koristeeksi suvun tunnus pöytästandaari. Hinta 30 euroa + postitus 8,10 e. Tilaukset: 044-5144143 tai [niskjo@hotmail.com](mailto:niskjo@hotmail.com)**

## Kajaanilaislähtöinen tieinsinööri Matti Niskanen menehtyi 84-vuotiaana tapaturmaisesti 7.2.2016 Espoossa.



Matti Kalevi Niskanen syntyi Kajaanissa 4.9.1931 ja valmistui tie- ja vesirakennusinsinööriksi Tampereen Teknillisestä Opistosta v. 1957. Hän työskenteli Kainuun tiepiirissä valmistumisestaan lähtien hoidtaen työuransa aikana maatutkimus- ja suunnitteluinsinöörin tehtäviä sekä hallinnollisia ja teknisiä kehittämissihteeriä. Melkoinen osa Kainuun tieverkosta on hänen suunnittelemaa. Eläkkeelle hän jäi Tielaitoksen Oulun tiepiirin Kajaanin maakuntakonttorin suunnittelupäällikön tehtävistä vuoden 1994 lopussa.

Matti Niskanen toimi työuransa aikana Suomen valtion kehitysyhteistyön liikennesektorin suunnittelu- ja valvontatehtävissä useissa projekteissa Sambiassa, Etiopiassa ja Perussa. Maailmanpankin edustajana hän avusti Kiinan tielaitoksen insinöörejä kahdessa mittavassa moottoritien suunnitteluprojektissa Sheziangin ja Hebein provinseissa. Myös osa Kostamuksen tiestöstä on Niskasen suunnittelemaa. Ansioistaan hänelle oli myönnetty Tieyhdistyksen kultainen ansiomerkki ja Suomen Leijonan Ritarikunnan ritarimerkki.

Vapaa-aikanaan hän pelasi aktiivisesti tennistä, keilasi sekä harrasti kieliä ja sukututkimusta. Vuonna 2004 Niskanen muutti vaimonsa kanssa Espooseen, jonne heidän kolme lastaan olivat asettuneet, pysyäkseen olemaan enemmän yhdessä lastensa ja lastenlastensa kanssa. Eläkeläisenä hän osallistui mm. Lehtikankaan asukasyhdistyksen toimintaan ja hän otti aktiivisesti kantaa niin Kajaanin kuin Espoon kaa-voitus- ja liikenneratkaisuihin tehden niistä useita esityksiä. Lisäksi hän kirjoitti ahkerasti muistelmia lapsuusajoista ja työvuosilta sekä piti päiväkirjaa. Hänen kirjoituksiaan on mm. kirjassa Elämää Kajaanissa vv. 1945-1999. Viimeisinä vuosinaan hän piti kuntoaan yllä uimalla ja käymällä kuntosalilla. Hän menehtyi yllättäen liukastuttuaan ja kaaduttuaan pahasti kävelylenkillä.

"Joillakin ihmisillä on ainainen tiedonjano, kiinnostus historiaan, kiinnostus tutustua eri kulttuureihin ja kiertää maailmaa, jo aivan luontaisena taipumuksena, niin että

- jo lapsena luvulla ahmii lukea käsiinsä saamia seikkailukirjoja ja haaveilee ulkomaille pääsystä
- nuorena karkaa työpaikalta mennäkseen stipendiaatti-testeihin jolla päästä Yhdysvaltoihin. 600 hakijan joukosta valikoituu lähtijäksi, mutta matka kuitenkin työpaikan taholta estyy.
- harrastaa kieliä; englantia, ranskaa, espanjaa.
- sitten loppujen lopuksi päästä työurallaan toteuttamaan tuota haavettaan uskomattomalla tavalla: kehitysaputehtävien puitteissa tutustumaan eri maanosien kulttuureihin kulloiseenkin maahan sopeutuen
- elämän aikana luettuja kirjoja on paljon, todella paljon- niistä muistuttaa kodin täydet kirjahyllyt.

Helmikuun alkupäivinä kirjastosta tuli odotettu tieto. Uusi kirja "Maailma piirtyy kartalle" – kirja on noudettavissa. Kaksi päivää myöhemmin kirja on pöydällä aukinaisena levällään odottamassa tuota innokasta lukijaa, mutta nyt tämä "tutkimusmatkailija" olikin yhtäkkiä poissa."

Riitta Niskanen  
Kirjoittaja on Niskasen tytär





1/2016

# Niskasten sukuseuran hallitus 2015-2018

Puheenjohtaja

**Helvi Klemetti** Loimaa

040-8462 507

helvi.klemetti@seutuposti.fi

Varapuheenjohtaja

**Sirkku-Marja Salakari** Kirkkonummi

050-3371 291

sirkku-marja.salakari@elisanet.fi

Jäsenrekisterin hoitaja

**Antti Niskanen** Helsinki

040-5000 561

rekisteri.niskanen@kolumbus.fi

Jäsen

**Markku Niskanen** Seinäjoki

040-5963 528

markun45@gmail.com

Sihteeri

**Kimmo Niskanen** Haapajärvi

0400-299 412

prokimmo@gmail.com

Rahastonhoitaja

**Jouko Niskanen** Sotkamo

044-5144 143

niskjo@hotmail.com

Jäsen

**Maija Pöyhönen** Helsinki

045-8567 627

maija.poyhonen@kolumbus.fi



*Hallituksen kokous oli 19.3. Järvenpäässä, jossa seuraava suukokous pidetään v. 2018. Kuvassa vasemmalta puheenjohtaja Helvi Klemetti sitten Niskaset Markku, Jouko ja Antti, Maija Pöyhönen sekä Sirkku-Marja Salakari.*





*Menneen talven lumia*

# NISKASET



**Niskasten sukuseura ry:n jäsenlehti 1/2016**

Lehden toimitus: Jouko Niskanen  
niskjo@hotmail.com

Painos: 450 kpl

Taitto ja paino: Sotkamon Kirjapaino  
Tmi Kari Simonen